

Geiringer Zsigmond És Zsigmondné

A képen a szüleim láthatók.

A szüleim Szombathelyen éltek, az anyai ág Krakkóból került oda, az apai azok talán Burgenlandból, van egy olyan hely, hogy Geiring. A Geiringer Vilmos, a nagyapám már Szombathelyen élt, játék- és hangszerüzletük volt.

Az édesanyám zalaegerszegi volt eredetileg, csak aztán a nagyanyám Pestre költözött, mert az anyám testvére, a Gyuri gyógyszerészetet tanult. Anyám is Pesten élt, mielőtt férjhez ment, bankban dolgozott, ami nagyon szokatlan volt akkor.

Aztán valahogy megismerkedtek a szüleim, nem tudom, hogy, lehet, hogy már előbb is ismerték egymást, mert rokonok voltak.

A szüleimnek ki kellett vizsgáltatniuk magukat, hogy egészségesek-e, mielőtt összeházasodtak, mert unokatestvérek voltak.

De más probléma nem volt abból, hogy unokatestvérek, zsidóknál előfordul az ilyesmi. Ő ügyvéd volt, Pesten végezte az egyetemet és mivel a szülei szombathelyiek voltak, a szüleim is leköltöztek oda.

1914-ben kitört a háború, az édesapám, dr. Geiringer Zsigmond katonának ment négy évre. És én otthon maradtam az édesanyámmal és az ő anyjával és a húgával, az Irénkével. Négy év múlva az

apám visszajött.

Az apukám Vas megyei főügyész volt az első világháború után [Mint a következőkben kiderül: az apa nem megyei főügyész volt, hanem a Földmunkások és Kiszármazók Országos Szövetségének volt a kerületi ügyésze. -- A szerk.].

Itt van egy könyv, abban írnak róla. Azt írják: Dr. Geiringer Zsigmond mint a Földmunkások és Kiszármazók Országos Szövetségének kerületi ügyésze felhívta a hallgatóságot, hogy alakítsák meg a Paraszttanácsot, amelyet egyhangúlag meg is alakítottak március 22-én, 1919-ben.

Aztán hoztak neki ajándékot, ruhás kosárban. Na fiam, honnan szedted ezt, kérdezte az apám. Hát, ettől meg attól, mondta, aki hozta. Erre mondta az apám, akkor gyere, fogjuk meg, vigyük vissza. Neki nem kellett ajándék.

Arra emlékszem, hogy be volt hozzánk kvártélyozva egy Horthy tiszt, aki nagyon szeretett és akart velem barátkozni, de én mindig lepisiltem. És arra is emlékszem, hogy volt nálunk házkutatás, és fölvták a vákosokat, és szállt az egész szobában a toll, mint a hó.

Huszonhárom hónapig ült, és amikor el akarták vinni egy másik fegyházba, akkor véletlenül "elveszett", és feljött Bécsbe. Ez volt 1923-ban. Én meg ott maradtam a nagyanyámmal Szombathelyen, 1927-ig ott voltam.

1927-ben a nagyanyám meghalt, és akkor mentem először egy fél évre a nagybácsimhoz Burgenlandba, mert a szüleimnek még akkor nem volt lakásuk, csak mint emigránsok egy szobában éltek.

Mert Ausztriában nem szerették a szocdemeket, nem segítették, sőt nem szabadott dolgoznia. És aztán beteg lett, kórházba került, és amikor kijött, kapott egy egyszobás lakást a hetedik kerületben. És akkor én is feljöttem Bécsbe, és 1927-től 1938-ig itt éltem.

Az édesanyám nagyon szépen beszélt németül, mert a nagyanyám, dacára annak, hogy lengyel volt, nagyon szépen beszélt németül. Az apám tudott németül, de mindig lehetett hallani, hogy magyar. De nem dolgozhatott eleinte mint ügyvéd, nosztrifikáltatni kellett a diplomáját.